

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník III / Číslo 10

říjen 1998

Cena : 8,- Kč

Z obsahu:

Svěcení kostela
ve Velkém Valtinově
(str. 4)

Rozhovor z Taizé
(str. 5)

Biskup Weber
(str. 7)

Mariánské slavnosti
v Lužici
(str. 9)

Básníková
"Poslední růže"
(str. 10)

Mariánské úvahy
(str. 6 a 8)

"Roste-li zlo, pak musí růst i zbožnost Božího lidu. Proto si přejeme, aby byla Matka Boží v říjnu uctívána modlitbou růžence ještě vroucněji..."
(papež Pavel VI.)

Nové křesťanské rádio u sousedů

Vídeň (A)/KAP: Vídeňské prostředí soukromých rozhlasových stanic se stává pestřejším: rozhlasová stanice „Radio Stephansdom“ začne vysílat 24. září (24 hodin denně). Přesně ve 12.00 hodin vídeňský arcibiskup kardinál Christoph Schönborn zahájí vysílání této církevní soukromé rozhlasové stanice na frekvenci 107,3 MHz. Sídlo „Radio Stephansdom“: Singerstraße 7, Vídeň.

-Čbk-

Vatikán razí stříbrné mince

Vatikánský stát oznámil vydání dvou stříbrných mincí ke Svatému roku 2000. Mince, které budou k dostání od 22. září, mají jmenovitou hodnotu 10.000 lir. Sada dvou mincí stojí v zásilkovém obchodě v přepočtu přibližně 125 marek. Vatikánský Úřad pro filatelii a numismatiku vybral jako obrazové motivy ukřižování Ježíše a poslední večeři. Mince ražené z 22 gramů těžkého stříbra mají nadpis:

„Citta del Vaticano - Verso 1° Anno Santo 2000“.

-Čbk-

"Ad limina" a otázky víry

Biskupové navštívili (15.9.) během své návštěvy "Ad limina" rovněž Kongregaci pro nauku víry, kde se setkali s jejím prefektem kardinálem Josefem Ratzingerem. Tématem rozhovoru byl např. vztah k duchovním hodnotám v naší zemi, názorová polarizace v církvi, potřeba nové evangelizace či dořešení dosud otevřených otázek „skryté církve“.

Při integraci zbývající malé skupiny tajně svěcených duchovních se jako největší problém jeví odmítání podmíněč-

ného svěcení (sub conditione) z jejich strany, které však již během posledních let většina členů „skryté církve“ přijala. Na adresu žádosti některých členů „skryté církve“ o zřízení osobní prelatury, která byla před časem podána do Říma, kardinál Ratzinger řekl, že kongregace nenabyla dojmu, že by prelatura byla optimálním řešením a žádost odmítla. U tajných kněžských svěcení, která prováděl Felix Davídek, nebylo vždy zcela jisté, zda byla bezpečně platná. Nebylo dobře možné najít způsob k získání jistoty. Jedinou schůdnou cestou se proto jevílo tzv. svěcení „sub conditione“, tj. „podmínečné svěcení“. Takový způsob získání jistoty se nevyslovuje o platnosti či neplatnosti původního svěcení, ale pouze získává jistotu, že svěcení je opravdu platné. Způsob řešení celého problému byl kongregací zpracován do „Norem“, které byly po schválení Svatým otcem zaslány České biskupské konferenci (ČBK) k realizaci. Členové ČBK i kardinál Ratzinger připustili, že způsob seznamování s obsahem „Norem“, které nebyly tajně svěceným duchovním odevzdány do rukou, ale jen tlumočeny, způsobil nejasnosti a dohady. Uvažuje se proto o návštěvě zástupce římské kongregace, který by s dosud neintegrovány duchovními o otevřených otázkách hovořil. Svatý stolec i ČBK si váží práce, kterou v dobách pronásledování mnozí křesťané s osobním nasazením pro církev konali a hledají se cesty k optimálnímu zhodnocení jejich zkušeností.

-Čbk-

Je povolena tridentská liturgie?

V rámci návštěvy našich biskupů v Římě se dále na Kongregaci pro nauku víry diskutovalo o polarizaci v církvi na Východě a na Západě o tendencích vracet se ke způsobu

slavení mše podle tridentského předkoncilového misálu z r. 1962. Kardinál Ratzinger jasně řekl, že církev některým skupinám tuto formu dovolu- je, ve snaze odvrátit je tak od schizmatického „lefebrismu“ a usnadnit jim návrat k jednotě církve. Na otázku, zda hnutí „Una voce“, které tyto snahy podporuje, je církevně schválené, odpověděl Ratzinger negativně. V říjnu zasedá v Římě kongres těchto tradicionalistů, který podle kardinála Ratzingera neorganizuje „Una voce“, ale „Bratrstvo sv. Petra“, které pracuje na církevní platformě. Smyslem kongresu je práce na obnovení jednoty církve. Kardinál Josef Ratzinger bude rovněž na kongresu přednášet, nikoliv však celebrat mši v předkoncilním ritu.

-Čbk-

Postoj Vatikánu na soukromá zjevení

O Vasule Riden a různých soukromých zjeveních, mezi nimi i o Medjugorije, řekl prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Ratzinger doslova: „Zjevení jsou nemoci. Je to projev unavené víry“. Jejich obsahem je: „To, co se chce slyšet“. Mluvil o nutnos-

ti „osvobození se od soukromých zjevení“. Údajně „výroky Matky Boží, nejsou slova Matky Boží“. Posudek ze strany biskupské konference bývalé Jugoslávie konstatuje, že zjevení nevykazují nadpřirozený charakter a „Medjugorije by se mělo rozvinout jako místo vyvážené mariánské úcty“.

-Čbk-

Z kongregace pro bohoslužbu

Dalším úřadem, který členové ČBK navštívili, byla Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Zde se hovořilo o modelech nové evangelizace v sekularizovaných zemích, mezi něž Česká republika patří. S uznáním se prefekt kongregace kardinál J. A. Medina Estévez vyslovil o práci naší církve v dobách pronásledování, kdy bohoslužba byla prakticky jedinou tolerovanou činností církve. Pečlivě je však třeba reagovat na nynější podmínky svobody a vyvíjet stále nové duchovní nabídky, srozumitelné současnému člověku. Kardinál pozitivně hodnotil existenci stálého diakonátu v českých a moravských diecézích a ocenil katechetickou přípravu před přijetím svátosti manželství. -Čbk-

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

<http://web.telecom.cz/zdislava>

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí red. rada, šéfredaktor Luboš Růta, sazba P. Michal Podzimek

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 125,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník III., číslo 10

Datum vydání: 4.10.1998

(uzávěrka příštího čísla 22.10.1998)

Cena: 8,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v říjnu

narozeniny

- 1.10. P. František Segeťa - 68 let
- 6.10. P. Jaroslav Beneš - 86 let
- 9.10. P. Bohuslav Bártek - 38 let
- 11.10. P. Josef Šimon - 75 let
- 13.10. P. Miroslav Brtva SJ - 70 let
- 14.10. P. Pavel Jančík - 53 let
- 17.10. P. Tomáš Kuba - 41 let

výročí svěcení

- 1.10. Jan Hrubý, jáhen - 4 roky
- 7.10. P. Vít Jůza - 3 roky
- 19.10. P. Jiří Forbelský - 7 let
- 21.10. P. Tomáš Pavel Genrt OFM - 30 let
- 26.10. Tomáš Kuba, jáhen - 2 roky
- 29.10. Jan Horníček, jáhen - 4 roky

Duchovní slovo

Dnešní duchovní slovo nám zaslal P. Miroslav Brtva z poutního místa naší diecéze, které jistě všichni dobře znáte...

Sedmibolestná matka

Měsíc září je pro bohosudovskou farnost významným měsícem. Vždyť v tomto měsíci slaví jak posvěcení kostela, které připadá na svátek Narození Panny Marie, tak titulární svátek, protože kostel v Bohosudově je zasvěcen Matce Boží Sedmibolestné. Tedy po oba svátky myslíme na Pannu Marii a ji oslavujeme.

Především Matka Sedmibolestná je pro nás výzvou, abychom se zamýšleli nad tajemstvím bolesti a utrpení. Maria drží na klíně mrtvé tělo svého Syna a ví tedy, co znamená bolest. Maria necítí ve svém srdci nenávisť k vrahům svého Syna a k těm, kdo mu ubližují. Jestliže její Syn odpustil, i ona dovede odpouštět. Jestliže on za nás zemřel, i ona chce nést naše bolesti s námi. A jestliže se někdo ptá, zda je nějaká cesta, po které bychom šli a nemuseli přitom nést své kříže a přinášet oběti, tak si uvědomme, že jiná cesta není! Nemohu jinak prokázat, že miluji, než že zároveň budu ochoten všechno obětovat.

Právě dnešní doba se vyznačuje nechutí obětovat se, udělat pro druhého něco, co mě bude stát námahu, něčeho se zříci. Příliš jsme z pohodlněli, příliš spoléháme na to, že tu oběť nějak obejdeme. Příliš hledáme jen svůj prospěch. A kdo má lidem ukázat cestu, jak se vypořádat s ochotou k oběti, než právě křesťané. Vždyť máme vzory. Je tu Ježíš, který pro nás nese svůj kříž. Je tu nesmírný zástup světců, kteří pochopili, k čemu je Kristus vybízí a jsou ochotni jít za ním cestou kříže. A je tu také Panna Maria, Bolestná Matka, která s mrtvým Ježíšem na klíně se stává symbolem dokonalé oběti. Oběti, která nehledá sebe, která vidí, co bližní potřebuje a co pro něj mohu udělat.

Naši biskupové vyhlásili sněm. Vybízejí nás, abychom se zamysleli a abychom o tom hovořili, co je třeba udělat pro obnovu nejen našeho náboženského života, ale i pro obnovu mravnosti v naší zemi. Dejme se k dispozici: "Hle, Pane, tady jsem, abych splnil tvou vůli!"

P. Miroslav

KNIHKUPECTVÍ

TEL. + ZÁZN.: 0416 / 732 455
IČO: 631 38 557 DIČ: 196-7508122655 IČO: 631 39 901

otevírací doba:

Po - Čt 8.30 - 17.30

Pá 8.30 - 17.00

So 9.00 - 12.00

Naše knihkupectví nabízí

- křesťanskou, duchovní, filozofickou a dětskou literaturu,

- svíce kostelní, zdobené, vonné, různých barev a tvarů,
- kalendáře na rok 1999 a to stolní, na čtení, na pověšení a diáře,

- kříže dřevěné, kovové, plastové, sošky, plastiky,

- růžence ze dřeva, skla a umělé hmoty,

- lampičky na olej, pohledy, dárkové zboží,

- mešní víno, hostie, uhlí do kadidelnice, kadidlo,

- křesťanskou hudbu a video
- vážnou a duchovní hudbu.

Pozor, důležité upozornění!

Při příležitosti konání Kněžského dne v úterý 27. října 1998 v Litoměřicích, nabízíme zajímavé slevy. Nenechte si ujít:

Stolní kalendáře
nad 20 kusů -10%
Svíce nad 500 Kč -10%
Oleje nad 500 Kč -10%

Všechny srdečně zdravíme a těšíme se na viděnou v naší prodejně.

Luděk Mašek
a Blanka Tomasová

31. října 1998 ve 14 hodin
bude znovuvysvěcen
kostel sv. Jana Nepomuckého

ve Velkém Valtinově.

Svěcení vykoná
biskup litoměřický
ThDr. Josef Koukl.

Kostel byl renovován za
finanční pomoci
Obecního úřadu ve Velkém
Valtinově
a Okresního úřadu
v České Lípě.

Ekumenické setkání v Hrádku nad Nisou

V úvodu dekretu O ekumenismu II. vatikánského koncilu se říká: „Snaha o obnovu jednoty mezi všemi křesťany je jedním z hlavních úkolů sněmu.“ Rozdělení křesťanů v různých křesťanských společnostech odporuje Kristově vůli. Při poslední večeři ve Velekněžské modlitbě Pán Ježíš prosil Otce za věřící slovy: „Ať všichni jedno jsou, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“ (Jan 17,21). Rozdělení křesťanů je pohoršením světu a je na překážku hlásání evangelia všemu stvoření.

Volání po jednotě

Svatý otec v různých projevech na setkáních katolických křesťanů i jinověrců často volá po jednotě křesťanů a ukazuje směr, jak usilovat o naplnění prosby Pána Ježíše, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř. Je tedy i naší povinností se zapojit do ekumenických snah křesťanů.

Nedávno vznikla na rozmezí třech států České republiky, Polska a Německa

„Euroregionální ekumenický kruh Nisa“, který pořádá různé vzdělávací akce a ekumenická setkání.

V Hrádku nad Nisou v Husitském kostele se v neděli 6.9.1998 konala ekumenická

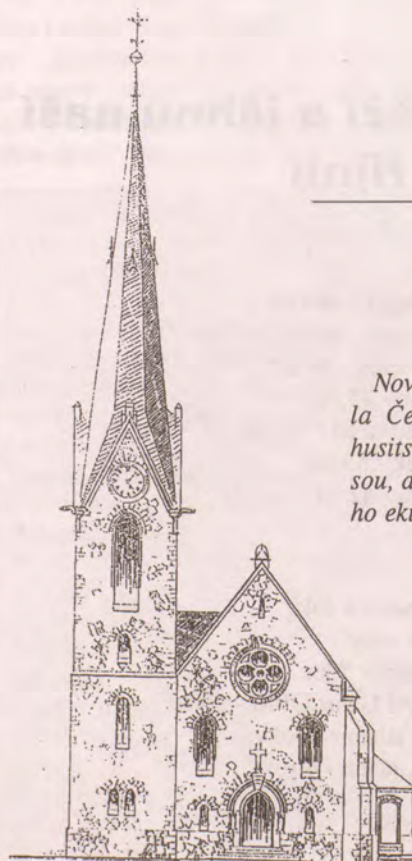
bohoslužba, které se zúčastnili představitelé křesťanských společností z Čech, Německa a Polska a věřící z tohoto regionu. Z naší farnosti přišlo sice jen několik desítek věřících včetně chrámového sboru z kostela sv. Bartoloměje v Hrádku nad Nisou, zatím co z polské strany přijelo 6 autobusů a z německé strany také početná skupina, takže lidé stáli i před vchodem do kostela.

Program byl obvyklý jako při jiných ekumenických bohoslužbách: Zpěvy náboženských písní zněly česky, německy, polsky a latinsky. Taktéž texty z Písma sv., Přímluvy, Otče náš, věřím v Boha - apoštolské vyznání víry a závěrečné požehnání.

Představitelé církví v uvedeném regionu kázali na téma víra, naděje a láska z 13.kap. 1 Korintánům, každý z pohledu jedné ctnosti.

Bylo to zdařilé setkání k povzbuzení a sblížení všech přítomných a věřím, že i ke cti a slávě Boží.

P. Tomáš Genrt
liberecký vikář

Novogotická stavba kostela Československé církve husitské v Hrádku nad Nisou, dějiště euroregionálního ekumenického setkání.

Další evropské setkání mladých - tentokrát v Miláně!

Rodiny, farnosti a církevní sbory v italském Miláně a v jeho okolí se s radostí připravují na přijetí mladých lidí z celé Evropy. Setkání organizuje ekumenická komunita bratra Rogera z Taizé ve Francii. Podrobné informace o tomto setkání uveřejníme v listopadovém čísle.

Dnes zde přetiskujeme exkluzivní rozhovor farního časopisu z Jablonce nad Nisou s některými bratry z Taizé, kteří nedávno tuto farnost na pozvání místní mládeže navštívili a tak alespoň okrajově poznali naši diecézi:

Bratr Josef, jediný bratr z naší vlasti, který je členem komunity, přijal společně s bratrem Aloisem z Německa pozvání a v sobotu 16. května přijel do Jablonce.

Společně s asi padesáti přítomnými (převážně mladými z Jablonce, Vratislavic a Varnsdorfu) se v jabloneckém kostele zúčastnili modlitby se zpěvy z Taizé, které pro tuto příležitost nacvičila schola. Poté se na faře konalo setkání, při kterém oba bratři odpovídali na dotazy týkající se jejich komunity.

Položili jsme bratru Josefovi několik otázek podobných těm, které padaly při besedě po modlitbě.

**Co je to Taizé?
Mohl bys -**

představit vaši komunitu?

Taizé je komunitou mužů, kteří se zavázali na celý život následovat Krista ve společném životě, v celibátu a v co nejprostším životě. Bratr Roger, zakladatel komunity, se usadil v téměř opuštěné vesnici Taizé za druhé světové války. Později, se k němu přidali další bratři.

Jaké jsou hlavní myšlenky, kterými se vaše komunita řídí?

Chceme být podobným společenstvím, prostým odrazem toho jedinečného společenství, jímž je Kristovo tělo, jeho církev. Někteří z nás žijí v malých bratrstvech mezi těmi nejchudšími v Asii, v Africe, v Jižní i Severní Americe. Nepřijímáme pro sebe žádné dary. Jediné příjmy nám plynou z naší vlastní práce.

Co považujete jako komunita za své poslání?

Od samých počátků se komunita snaží hledat cesty ke

smíření křesťanů.

Jaký je rozdíl mezi komunitou v Taizé a klasickým řeholním způsobem života v kláštorech?

V tom podstatném navazujeme na tradici klášterních společenství od jejich počátků. K životu v kláštorech vždy patřila také pohostinnost. První bratři, kteří se usadili v Taizé netušili, do jakých rozměrů se důsledné uskutečňování této výzvy evangelia rozroste v jejich životě. Na náš kopec přijíždějí poutníci různých vyznání z celého světa ve stále větším počtu.

Jak se daří žít věřícím z různých církví v jedné komunitě?

Komunita má dnes na sto bratří - katolíků i z různých evangelických církví, původem z více než dvaceti národností všech světadílů. Jsme si vědomi původnosti a v určitém smyslu i provizornosti našeho povolání, které někdy

může budít údiv a může narazit i na nepochopení. Bratři se snaží být věrni každý své církevní příslušnosti, v níž byli vychováni a pro kterou se rozhodli. Zároveň si uvědomujeme, že smíření nelze odkládat a nechceme se spokojit s nekonečnými debatami, které někdy pod rouškou ekumenismu nikam nevedou.

Proč přijíždí takové množství mladých lidí do Taizé?

Tuto otázku si často klademe i my a neustále nad tím žaseme. Měli byste se ale zeptat těch mladých lidí z Janova, kteří nás navštívili letos o jarních prázdninách a jejichž návštěvu jsme jim nyní s bratrem Aloisem s radostí mohli oplatit. Mohu říci, že komunita se nikdy nepokoušela kolem sebe vytvořit hnutí. Každý je povolán, aby se angažoval ve svém prostředí. Důležitou roli přitom mohou sehrát farní společenství a sbory.

Jak je možné se zúčastnit života komunity v Taizé?

Do Taizé je možné se dostat autobusem; kyvadlovou dopravu na trase Bratislava, Brno, Praha, Plzeň, Taizé zajišťuje na Velikonoce a v letních měsících BAKALARI CK ČSAD Tišnov, Jungmanova 754, 666 01 Tišnov, Tel./Fax: 0504/41 11 10. Ceny: Brno 2350 Kč, Praha 2250 Kč, Plzeň 2150 Kč.

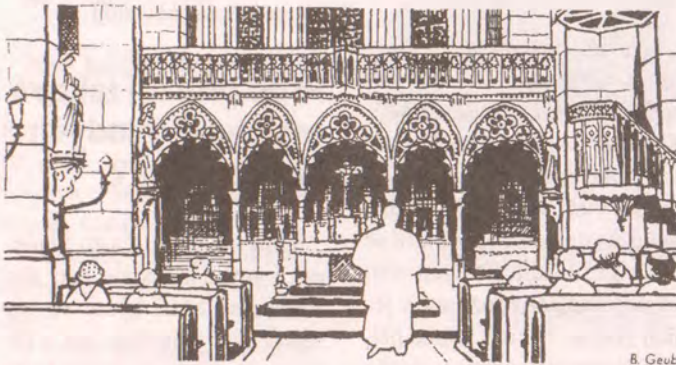
Kdo chce získat další informace, nebo se přihlásit, může se obrátit přímo na Taizé:
Accueil, F - 71250 Taizé-Communauté,
Tel.: 0033/385 50 30 00,
Fax: 0033/385 50 30 16

"... a setrvali na modlitbách s Ježíšovou Matkou Marií..."

Zamyšlení nad růžencem:

Co by mohlo být i pro nás na tomto světě radostnějšího a tak žádoucího, jako to, co prožili apoštolové, když od nich jejich Mistr už navždy z tohoto světa odešel k svému otci?

Jakými pocity i radosti i smutku musela být naplněna jejich duše! Radosti nad tím, že jejich Pán, vyzdvižen nad nebesa, usedl po Boží pravici jako Vládce a Soudce, kterému jsou všichni podrobni k nohám, ale i smutku nad tím, že ho už na tomto světě neuvidí... V tomto rozpoložení ale teď prožívali něco nezměrně útěšného, něco, čím si to - dosud tak vzdálené nebe - přímo přivolali na zemi a tak byli jako by v něm.

Skutečně, drazí, o tom bych vás s co nejpřesvědčující silou chtěl ujistit, že tomu tak je, že je možné to nebe - nakolik to lidská slabost dovoluje - prožívat už zde na zemi. Zvláště když je přítom Panna Maria, Ježíšova Matka a naše nebeská Matka.

A právě to prožívali apoštolové. Jejich Mistr od nich odešel do nebe. Oni zůstali na zemi. Ale aby jim nebylo tak smutno, tak jim na zemi - kromě jiných darů, kterými je zahrnul - zanechal i kus nebe. Ten největší kus nebe - právě ve své Matce, kterou dal za

Matku jim.

A já bych vás chtěl přesvědčit, že není nic blaženějšího zde na zemi, než modlitba ve spojení s touto nejsvětější Pannou - Marií!

Vůbec modlitba - to je kus života, který vás přenáší z tohoto života, z tohoto světa

do světa jiného. Je to kus vytržení, ve kterém zapomenete na to, že vás něco bolí, nebo že vás něco těší. Vlastně nejlépe se budeme modlit právě tehdy, když nás něco bolí a tísní, kdy se všechno kolem nás hroučí a jedno zklamání stíhá druhé. Tehdy jsme nejvíc oproštěni ode všeho, abychom se zcela mohli ponořit ve své Všechno, kterým je Pán. On sám je naší modlitbou. Je tím místem, tím bodem, ke kterému se upíná celé naše srdce a nechce nic jiného a nikoho jiného. A teď pocítíte blízko toho srdce, které je tomu Nejvyššímu nejbližší. Je to Neposkvrněné Srdce Svaté Panny.

Jak bylo apoštolům dobře, když po nanebevstoupení svého Pána takto jednomyslně setrvali na modlitbách "s Ježíšovou Matkou Marií!"

A myslíte, že nemůže být stejně tak dobře i nám? Jen se té modlitby chopit, jen ji nezanedbávat, jen uposlechnout všech výzev, kterých je tolik, a kterých takřka den ze dne přibývá!

"Modlete se růžencem!" - slyšíme ze všech míst, posvěce-

ných přítomností Panny Marie. Tak volá i Svatý otec na všechny světové strany - a volá spíše svým příkladem, aby ukázal, čím je tato modlitba.

Jaké je to nepochopení, považovat růženec za monotónní odříkávání zdrávasů a přitom nevidět, že se na Pannu Marii obracíme nejenom slovy andělovými a slovy Alžbětinými, jak jsou zaznamenána v Písmu, ale že se zde v myslí obíráme a rozjímáme největší tajemství ze života našeho Vykupitele. Při modlitbě růžence se ocitáme jakoby uprostřed nich, znovu je přijímáme vírou, prohlubujeme prožíváme láskou.

Nedokážeme-li se ponořit do těch jednotlivých tajemství života Panny Marie a tedy i tajemství Páně, pak se v žádném případě nedokážeme vrátit k tomu duchu, který je předpokladem a podmínkou, aby se život lidí stal normálním, zdravým, prožívaným v bázní Boží, pokoji a radosti. Jinými

slovy: Duch svatý nepřijde dříve k obnovení tvárnosti země, dokud se i my nenačteme jako apoštolové setrvali v modlitbách "...spolu s Ježíšovou Matkou Marií!"

Život lidského společenství je v rozkladu. Ve velké míře je to zaviněno tím, že se odpaďává od víry. To má za následek mnohé nezdravé a scestné úchytky v životě jak jednotlivců, rodin, i celých národů. Jak dlouhou dobu například nutily okolnosti, aby žena chodila do zaměstnání stejně jako její muž - ona, která má být matkou a vychovatelkou v rodině. Neblahé důsledky se projevují nejen na výchově dětí, ale i na odcizení rodinného života, ve kterém se dost obecně ztrácí zájem o pokoj a radost; a právě proto se vytvářejí a vyhledávají různá "společenství" jako náhrada za to, co dával dříve statečně rodinný život. Ten také pevněji stmeloval život farního společenství. Bylo by tedy především třeba obnovit rodinný život, a proto brát do rukou růženec.

*P. Angelik Mička O.P.
magistr kleriků Olomouc*

PROPŮJČUJI

THDR. ANTONU A. WEBEROVI

IN MEMORIAM

ZA VYNIKAJÍCÍ ZÁSLUHY O DEMOKRACII A LIDSKÁ PRÁVA

ŘÁD TOMÁŠE GARRIGUA MASARYKA

II. TŘÍDY

V PRAZE DNE 28. ŘÍJNA 1995

Václav Havel

PREZIDENT REPUBLIKY

*vyznamenání in memoriam biskovi Weberovi
- viz následující článek str. 7*

Životopis litoměřického biskupa Webera

Redakce uvážila, že věnovat padesátému výročí smrti pana biskupa Webera pouze jednu stránku jednoho čísla je velmi málo, a proto dnes i v příštím čísle nahlédneme hlouběji do života a působení tohoto statečného pastýře naší diecéze.

Výročí úmrtí biskupa ThDr. Antonína Aloise Webera

Před 50. lety 12. září umírá v litoměřické nemocnici 16. litoměřický biskup ThDr. Antonín Weber ve stáří téměř 71 let. Tento ušlechtilý kněz a biskup mohl jen krátce potom, co byl jmenován, vysvěcen a intronizován v r.1931, v klidu spravovat rozsáhlou a národnostně složitou naši diecézi po dobu 28 let.

povolání. Odešel r.1896 studovat do Říma, kde tehdy na Bohemicum studovalo 28 studentů v pěti ročnících z Čech. Současně navštěvoval teologickou fakultu a již tehdy se naučil dokonale česky. Po dosažení doktorátu teologie byl vysvěcen v Římě 17.2.1901 na kněze a hned na to se vrátil do litoměřické diecéze. Byl jmenován kaplanem v Teplicích-lázních a v letech 1907 - 1931 působil jako katecheta a učitel náboženství a i učitel češtiny na středních školách v Ústí nad Labem. V r. 1930 se stal kanovníkem litoměřické kapituly sv. Štěpána. Se souhlasem čl. vlády byl 22.10.1931 jmenován litoměřickým biskupem. Vysvěcen byl v pražské katedrále 22.11.1931 a jeho intronizace se konala 6.12.1931 v litoměřické katedrále.

Jeho zásluhy o litoměřickou

národnostní příslušnost. V r. 1937 byl v litoměřické katedrále hlavním světitelem Msgr. ThDr. Ignáce Ambrože z Děčína na misijního biskupa pro Bulawayo (v dnešní Zimbabwe).

Od poloviny 30. let našeho století se musel těžce vyrovnávat se stále stoupajícím napětím v diecézi. Jeho hluboká víra, smysl pro spravedlnost, láska k věřícím, národnostní snášenlivost a demokratické smýšlení mu pak připravily v tomto období často těžké chvíle. Biskup Weber jednoznačně odmítal jakékoliv náznaky totalismu a ateismu. Musel proto po Mnichovském diktátu r. 1938 řešit složité otázky po roztržení diecéze a současně čelit nacistickým snahám vyřadit církve z celého života společnosti. Na určitý čas musel dokonce opustit svou milovanou rezidenci a našel

české farnosti jeho diecéze v tehdejší Protektorátě proto, že všechny úkony tam konal česky. Konec války mu opět přinesl další oběti. Vrátil se do Litoměřic 25.5.1945 po revoluci, která ho zastihla v Mladé Boleslavi, ale byl pak dokonce 17.6.1945 internován a měl být odsunut. Podařilo se však tomu zabránit. Biskup Weber obdržel čl. státní občanství a tzv. národní spolehlivost. Byl však později v podstatě donucen okolnostmi požádat Svatého otce 28.1.1947 o rezignaci, která byla přijata 10.3.1947. Stal se titulárním biskupem samonským.

Jeho nástupcem se od listopadu 1947 stal ThDr. Štěpán Trochta SDB, který mu velkoryse přenechal možnost bydlet dále v rezidenci a sám se usídlil na probošství. Oba měli k sobě velkou vzájemnou úctu a statečný proslov 16.9.1948 při pohřbu biskupa Webera, který pronesl biskup Trochta, si uchoval dodnes svůj význam.

Tato význačná osobnost byla v Praze 28. října 1995 vyznamenána in memoriam „za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva“ řádem Tomáše Garrigua Masaryka II. třídy prezidentem České republiky Václavem Havlem.

J.M.

Narodil se 24.10.1877 ve Vlčí Hoře, farnost Brtníky a stal se již 5. litoměřickým biskupem pocházejícím ze Šluknovska. Byl z tradiční zbožné katolické rodiny. Po ukončení středoškolských studií v Bohosudově se rozhodl pro kněžské

diecézi jsou veliké. Nebyl snad jediný úsek jeho biskupské činnosti, kterému by nevěnoval pozornost. Ať to byla péče o duchovní, farníky a farnosti, katedrální kapitolu nebo péče o mládež, zvláště studenty, bez ohledu na jejich

útluk v litoměřickém dominikánském klášteře. Důrazně se ohradil proti zabírání církevních budov (rezidence, mariánská nemocnice, likvidace církevního gymnázia v Bohosudově atd.)- Bylo mu pak dokonce zakázáno navštěvovat

Nedopatřením byly v minulém čísle uveřejněny některé faktické chyby:

- Sv. Ludmila má svátek 16. září.
- Strahovský opat Jeronýmek nebyl biskupem.
- Konrád Henlejn nebyl v popisované době ještě v Liberci.
- Biskup Weber nebyl „vrácen z hranic“, ale popisovaná situace se odehrála v Litoměřicích.
- Rabas nebyl odsunut, ale odešel dobrovolně.

Modlete se růženec

O modlitbě růžence toho bylo už řečeno a napsáno dost a dost. Chtěla bych jen připomenout - opravdu - modleme se růženec!

Někdo přitom užívá malý růženec v podobě prstýnku, někdo má růženeček s jedním desátkem, někdo rád bere do ruky růženec, ke kterému má zvláštní vztah - dostal ho někdy jako dárek, má ho třeba po mamince a je už na něm vidět, jak často ho maminka brala do ruky...

Modleme se - třeba při cestě z práce nebo do práce, při

různém nepříjemném čekání, v dopravních prostředcích, při putování přírodou i před svatostánkem... Nikdy nezapomenu na to, jak můj tatínek, když už jsme všichni ulehli, poklekl a modlil se růženec...

Znám jeden dětský tábor pro věřící děti, kde se děti růženec modlí každý den - někdy společně, s písničkami za doprovodu kytary, jindy v chůzi cestou v přírodě, někdy každá družina sama, ve stanu, ve vřavě, na louce... Zeptala jsem se jednou, zda to není těžké, hlavně pro ty nejmladší, když se mají modlit celý růženec. Dostalo se mi odpovědi: „Ano, není to lehké. Ale když jsme se za totality modlili denně růženec, aby nás Maria chránila a aby tábor mohl fungovat, bylo by od nás teď nevděčné tuhle modlitbu zkracovat...“

Ano, i my nebudme nevděční Marii za to, co nám už vyprosila a vyprošuje, k čemu nás vede... Modleme se růženec!

Anežka Zdislava

A. G. Seidel

Až po uzavěrci čísla došli internetem další zprávy z návštěvy našich biskupů v Římě. Pro úplnost obrazu o této nevěstní návštěvě uvádíme:

AD LIMINA VE SVÉ DRUHÉ POLOVINĚ

Druhá polovina návštěvy „Ad limina“ katolických biskupů začala ve čtvrtek 17.9. návštěvou Kongregace pro biskupy. V jejím čele stojí od letošního léta brazilský kardinál

Lucas Moreira Neves a Česká biskupská konference (ČBK) je po Konferenci biskupů Slovenska (KBS) teprve druhou biskupskou konferencí, kterou přijímá. Předseda ČBK kardinál Miloslav Vlk představil prefektovi celou konferenci a ten, s mapou České republiky v ruce, všechny osobně pozdravil. Hovořilo se především o společenské a náboženské atmosféře v naší zemi, o příčinách sekularizace české společnosti, o počtu duchovních

povolání, životě řeholních domů a vztazích s biskupskými konferencemi okolních států. Pozitivně byla hodnocena spolupráce a vzájemné kontakty mezi ČBK a KBS, které se jedenkrát do roka scházejí ke společnému zasedání. Naši biskupové informovali o nedávno uzavřené smlouvě mezi církvemi a Ministerstvem obrany ČR o duchovní službě v armádě a rovněž o fungování duchovní služby ve věznicích, protože tyto oblasti do kompetence kongregace patří. Velmi pozitivně byl hodnocen mj. i ekumenický charakter zmíněných aktivit.

Kongregace pro řeholníky

Na Kongregaci pro řeholníky přivítal ČBK její prefekt španělský kardinál Martínez Somalo. Delegaci ČBK na tento vatikánský úřad vedl její místopředseda olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Zde se rokovalo především o spolupráci mezi diecézemi a řeholními komunitami při plnění aktuálních úkolů církve v naší společnosti. Byla konstatována nutnost specifikace nabídky jednotlivých řeholních rodin v duchu jejich zaměření a poslání. Právě nedostatečná „specifikace charismatu“ je uváděna jako jedna z příčin malého zájmu mladých lidí o řeholní povolání. Sekularizovaná společnost se zdá být speciální službě řeholí otevřená. Prefekt označil za správný krok vysílání mladých lidí do zahraničí, aby se zde seznámili se současnou podobou řeholního života ve fungujících domech. Hovořilo se rovněž o zásadách komunitního života a jeho postupném obnovování po desetiletích rozptýlení. Řeholníci jsou v ČBK zastoupeni čtyřmi členy: českobudějovický biskup Antonín Liška je redemptorista, ostravsko-

opavský biskup František Lobkowicz - premonstrát, pražský světící biskup Jiří Paďour - kapucín a nově jmenovaný biskup diecéze královéhradecké Dominik Duka je dominikán.

Rada pro sdělovací prostředky

Poslední dopolední návštěva patřila Papežské radě pro sdělovací prostředky. Zde se hovořilo především o potřebě živé komunikace s médii a obrazu církve, jakožto „domu ze skla“ ve smyslu výzev současného papeže.

Odpoledne se biskupové, kněží i poutníci sešli k bohoslužbě v bazilice sv. Pavla za hradbami. Bazilika byla postavena nad hrobem apoštola národů sv. Pavla z Tarsu ve 4. století. R. 1823 však původní stavba vyhořela, proto je dnešní chrám relativně nový, avšak vybudovaný ve stylu starořímských bazilik. Nacházejí se zde známé medailony s portréty všech papežů od sv. Petra po Jana Pavla II. Bohoslužbě předsedal českobudějovický biskup Antonín Liška, který zde oslavil své 74. narozeniny (17.9.). Centrální myšlenkou Liškovy homilie byla apoštolská horlivost Pavla z Tarsu, který dokázal Kristově misii podřídit celý svůj život.

-Čbk-

Dokončení citátu z titulní strany: „... Tato modlitba odpovídá smýšlení věřícího lidu, je Marii příjemná a je působivá pro dosažení Božích darů. Tato účinná modlitba má moc odvracet zlé, zabránovat neštěstí, jak ukazují dějiny Církve - především však živí naši víru, která je rozjímáním tajemství nově ožívána a která pozvedá ducha k božským pravdám.“ (enc. Christi Matri)

Lužičtí Srbové - rozhovor s učitelem gymnázia v Budyšíně, panem Wenkem

Lužičtí Srbové: národnostní menšina slovanského původu obývající zemědělskou oblast Německa podél severní hranice České republiky (a tedy sousedí s naší diecézí). Vyznačují se vlastní svěbytnou kulturou, zvláště folklórem, literaturou a rozvinutým náboženským životem. Existují dvě větve tohoto národu, které se odlišují jazykově, kulturně a nábožensky: hornolužičtí a dolnolužičtí Srbové.

Tento nejmenší slovanský národ měl pohnutou historii. Na pomezí Německa a Čech připadal hned jedné, hned druhé straně. Dostal se do "obležení" německy mluvící většinou a v poslední době podléhá postupné germanizaci. Hovoří pan Wenk, dirigent žákovského sboru a učitel gymnázia v Budyšíně.

Kolik vlastně lužických Srbů je?

Těžko přesně říci. Někteří uvádějí šedesát tisíc, ale spíš to bude méně. Hlavní osídlení je v Croswitz (Chrošovice) a v okolních vesnicích. Dříve bylo lužické obyvatelstvo rozprostřeno na mnohem větším území, ale na něm už splynulo s Němci.

O velikonočních, které slaví tak, že z jedné vesnice vyjede brzy ráno průvod s koňmi a až do večera projíždějí jednotlivé vesnice se zprávou o vzkříšení, se jej zúčastnilo asi 1500 koní a nepočítaně lidí z široka daleka.

Jsou i Srbové-evangelíci (*míněni dolnolužičtí Srbové*), ale ubývá jich, na rozdíl od katolíků, kterých zůstává stále stejně. Možná je to tím, že evangelíci pastoři studovali na německých univerzitách a brali si za ženy Němky, takže tam docházelo k většímu prolínání. Katolíci kněží studovali v Praze v takzvaném Lužickém semináři a jako svobodní zůstali lužickými Srby. Další příčinou je povinnost katolíků každou neděli jít do kostela na mši svatou, která zajistila stálý kontakt s církví a tím i s lužickosrbským jazykem a společenstvím. Vesnice Croswitz je obcí s největším podílem aktivních katolíků, co znám.

Jaké jsou vztahy mezi Němci a Srby?

Normální. Srbové mluví německy i srbsky a Němci to akceptují. Ty srbské vesnice jsou většinou téměř výhradně osídleny Srby, ale ty zabírají jen malá a přesně vymezená území. Sousední vesnice je třeba zase úplně německá.

Jak si zachováte svou svěbytnost, vědomí své národnosti?

Kroje, které dříve všichni nosili i ve všední dny, už zmizely. Zato ve svátek jsou v krojích všichni. Za socialismu se na svátky, i když byly pracovním dnem, nechodilo do školy, všechny děti kromě dvou tříředitelů, předsedy družstva a sekretariátu komunistické strany – měly omluvenky.

Dívky mají na svátky speciální účes, který se dělá už den předem. Přes noc sedí vyšňořené v křesle, aby si jej ležením neponičily. Ten účes je přímo umělecké dílo.

Co pomáhá vaší kultuře v "obležení" cizojazyčnou většinou?

Je úzce spojena s katolickou liturgií. To je na ní právě to zajímavé. Evangelíci Srbové mají kulturu i jazyk trochu odlišné. Oba jsou jako všechny slovanské jazyky podobné češtině, ale hornolužičtina více než dolnolužičtina. Ta je zase podobnější polštině.

Máme svou dobrou literaturu i školy, kde se učí lužickosrbsky a němčina je v nich jako cizí jazyk. Spolkovou vládou byl zřízen fond na podporu jazykových menšin, ale už se dost ztenčil.

Jaká je z pohledu vašeho národa situace v Budyšíně?

V Budyšíně je lužických Srbů málo, ani nemají srbského kněze. Ten, který tam byl, odešel do Ratiboře (*vesnice, která vedle Croswitz patří k centrum lužického osídlení*).

V historii byly pokusy lužické Srby vyhubit...

Za války se o to chtěl pokusit Hitler, dokonce byly vypraco-

vány jmenné seznamy lidí určených k likvidaci. Naštěstí k tomu nedošlo. Tento plán byl nalezen až po válce, kdy takové nebezpečí nehrozilo.

Farář Číž po válce jednal v Praze o připojení Lužice k Československu, ale takové uspořádání bylo spíše snem lužických Srbů než uskutečnitelným plánem, protože o územním uspořádání poválečné Evropy bylo rozhodnuto jinde.

Jaké jsou vyhlídky tak malého národa na udržení?

Dost špatné. Ještě před padesáti lety mládež mohla zůstat v rodné obci, případně jinde mezi svými, a věnovat se zemědělství. Dnes už tolik práce v ze-

mědělství není, zato jsou jí otevřené všechny ostatní možnosti: studium, města, podnikání, ... Na Lužici není průmysl, takže mladí odcházejí na studia a komunita se drobí.

Dá se něco proti tomuto trendu dělat?

Jedině přes církevní společenství a církve. Tu mají Srbové ve vážnosti. Když dá dohromady mládež a bude s ní něco dělat, máme naději.

Jaké jsou vaše vztahy s Čechy?

Velice dobré. Já jsem se díky nim naučil česky. Češi jsou nám jazykově i prostorově nejbližší.

Děkují za rozhovor.

Ptal se Jan Macek.

Jan Zahradníček a jeho báseň "Poslední růže"

Není vhodnější měsíc, než právě růžencový srpen, aby bylo odhaleno tajemství básníka velkého srdce...

POSLEDNÍ RŮŽE

Mám před sebou knížku Křesťanské akademie vydanou v Římě před třiceti lety (1968): ROUŠKA VERONICINA. Její první část vyšla jako soukromý tisk Pavla Parmy ve Frenštátě pod Radhoštěm, upravil a Bodoniho Empirianou vytiskl Karel Kryl v Kroměříži ve 300 číslovaných a autorem podepsaných výtiscích, do kterého autor vlastnoručně vepsal věnování: "P. Josefu Helikarovi, aby našel zalíbení v těchto dávných verších, srdečně J. Zahradníček; Uhřínov 26. VII. 60." Ta knížka, kterou teď mám před sebou, vydaná v Římě, obsahuje též Znamení moci a několik básní z pozůstalosti. Jako poslední z nich jsou zde uvedeny čtyři strofy s nadpisem: POSLEDNÍ RŮŽE:

**Pod okapem žalárním
na místech opuštěnosti největší
jak krupěj ohně do mlh dnů dušičkových
poslední toho roku hoříš nám.**

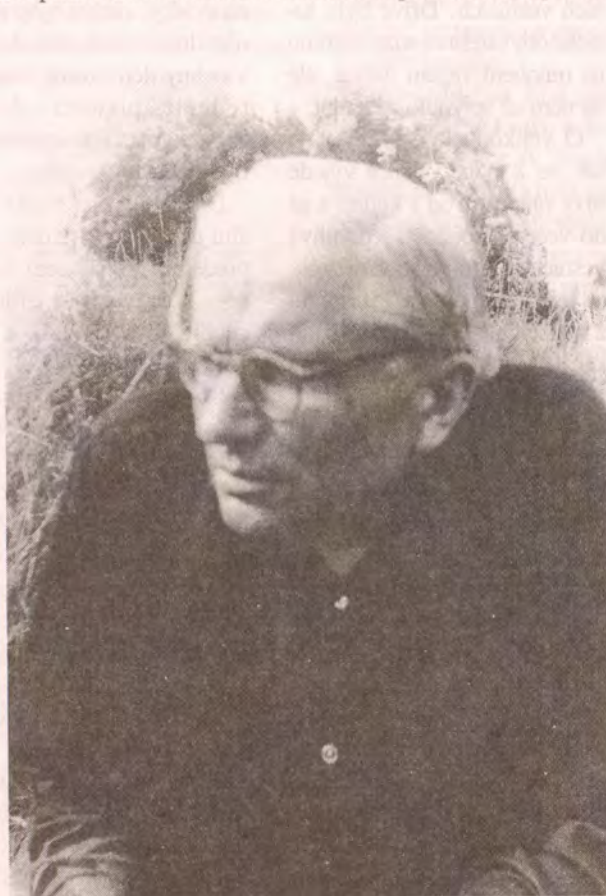
**Daleko k živým a daleko k mrtvým
Daleko v sladké střídě počasí ročních
ta země zahradníků a rybářů,
odkud jsme vyhnáni.**

**Jinde než jsme běží pěšiny v rose
a zelenou zkazku hovoří do snů dětí.
Jinde než jsme včelka bzučí, květ
do ticha rozvívá se
a jiskrným proudem
stříbrný lipan pluje.**

**Běž, běž, za nás dodoutnej, dohoř
zdvižena zbožnou rukou
na oltář Neposkvrněné, za nás oroduj,
za naše roky prázdné,
jak oříšky ztrouchnivělé,
jimiž veverka pohrdají.**

Těchto pár veršů vzniklo za zvláštních okolností. Dověděl jsem se o jejich původu přímo z úst Václava Sisele v den svatby jeho syna 19. července 1968. Václav Sisel byl kdysi dozorcem

věznů na Pankráci a velitelem komanda Tiskárna. Do něho byli vězeňskou správou zařazeni Zdeněk Kalista, František Křelina a vedle dalších osobností i Jan Zahradníček. Ten musel být často odváděn do pankrácké nemocnice. Byl podzimní den v roce snad 1955, možná o rok dříve nebo později - a Václav Sisel provázel Zahradníčka z nemocnice na tiskárnu. Ještě u nemocnice byla na záhonu odhozena odkvetlá růže. Zahradníček si dodal odvahy a poprosil velitele o to, aby mohl tuto odkvetlou růži vzít s sebou a zasadit ji do záhonku před tiskárnou. Bylo mu to dovoleno. Ta snítka odkvetlé růže se pod sněhem ujala. Ubohý mrzáček to byl, ale přežil na záhonku svou vegetací, a když už zase přicházel podzim, ta růže rozkvetla. Velitel tiskárny šel za vězněm Zahradníčkem, přinesl zahradnické nůžky a básníkovi přikázal kvetoucí růži ustříhnout spolu s dalším příka-

zem: Ten květ mi dejte a já ho odnesu na oltář Panny Marie v kostele na Vyšehradě. A tak v říjnu, v růžencovém měsíci, zdobila ta růže tak podivuhodného původu mariánský oltář. Nedivíme se, že tato skutečnost byla inspirací ke veršům "Poslední růže".

"Běž, běž, za nás dodoutnej, dohoř zdvižena zbožnou rukou na oltář Neposkvrněné, za nás oroduj, za naše roky prázdné jak oříšky ztrouchnivělé, jimiž Veverka pohrdají."

Žena, muž, dítě jejichž prsty přesypávají zrnka růžence a hledí na tvář Madony, nevědí nic o původu toho květu a jeho vůně, ale ten, který vidí za oponu času i přes záclony mříží, ten ví a čte v duši básníka: "Zdrávas, Královno posvátného růžence!"

Jan Zahradníček zemřel v den památky Panny Marie růžencové 7. října 1960.

J.H.

Hospic hledá fundraiséra

Hospic sv. Štěpána je sice teprve namalován na papíře, může se však už dnes radovat z dvojnásobného blízkého příbuzenství se svatou Anežkou. Právem ho totiž červenokosteletický Hospic Anežky České pokládá za dceřinný a snaží se mu láskyplně a ze všech sil pomáhat na svět. A to druhé příbuzenství? Nedávno se členem našeho sdružení stal Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou v Praze, který založila osobně svatá Anežka Česká jako špitální bratrstvo. Jeho posláním od samého začátku bylo ošetřování starých a nemocných lidí, později k němu přibyla i duchovní správa. Dnes jsou Křižovníci řádem kněžským, nikdy však nepřestali „špitály“ a jejich činnost podporovat. Pod vedením nynějšího převora P. Josefa Hudce O.Cr. chtějí modlitbou i finančně pomoci vybudovat a později provozovat Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích. Děkujeme Bohu, že nám poslal tak velikou posilu. Hned nám je veseleji. K zajímavé historii hospiců v samotných Litoměřicích se později ještě vrátíme.

Teď jedna aktuální informace. Věc dost spěchá. Nadace rozvoje občanské společnosti (NROS) vypsalala grant a my se o něj chceme v termínu ucházet. Variantu „A“ naší žádosti (cca deset milionů Kč) jsme si sami zamítli jako nereálnou. Proto chceme předložit variantu „B“ a žádat o úhradu nákladů, spojených se zaměstnáním fundraiséra. To je odborník na shánění peněz. Jeho úkolem je sestavit roční plán fundraisingu (jak a kde miliony vysbírat) a taky ten plán splnit. Za předpokladu získání grantu, bychom takového člověka mohli od 1.1.1999 zaměstnat. Kromě potřebné kvalifikace by měl mít i zku-

šenosti, hlavně však talent, a taky dost času na práci, která vyžaduje plné nasazení. Ideální by byl člověk s bohatými osobními kontakty v severních Čechách a se znalostí regionu. Není to však podmínkou. Možná některý nezaměstnaný absolvent střední či vysoké školy by si rád udělal kurz fundraisingu a této práci se věnoval. Pokud by se osvědčil, není vyloučeno, že by našel uplatnění nejen při stavbě hospice, ale i později, protože i fungující hospic fundraiséra určitě bude potřebovat. Bližší informace poskytnu na tel: 02-3012328. Se zájemci se příležitostně ráda podělím o zkušenosti, které nám před pár lety předal pan profesor Henry A. Rosso z USA. Tento obdivuhodný muž se fundraisingu systematicky věnoval od svých osmnácti do osmdesáti let! Jen Pán Bůh ví, kolika potřebným lidem tímto způsobem pomohl z nouze a bídy nejrůznějšího druhu.

Chemička sponzoruje

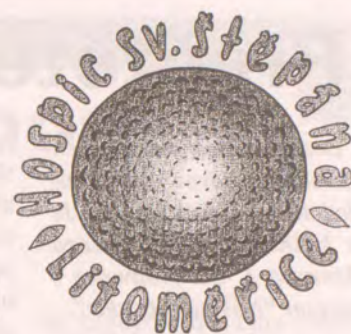
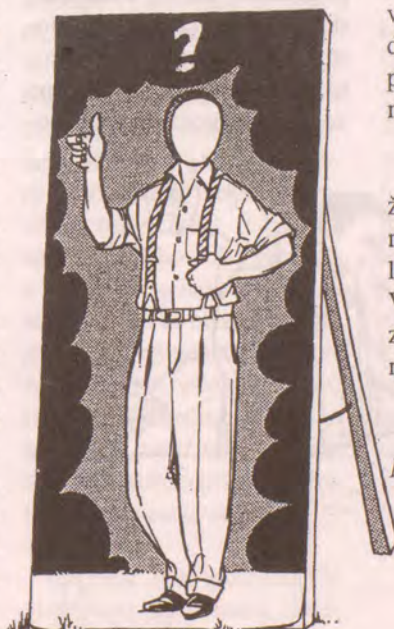
Ke dni 31.8.1998 (poslední účetní uzávěrka) se na našich dvou účtech sešlo už 345 102,- Kč (a to ještě nemáme svého fundraiséra!). Vydáno bylo ke stejnému datu 117 779,- Kč. Jedním z našich prvních velkých sponzorů v regionu se stala Lovochemie a.s. v Lovosicích. Na projektové práce zaslala na náš 50 tisíc Kč a dalších 50 tisíc Kč na propagaci projektu pošle do konce letošního roku. Velice cenný je pro nás písemný příslib pomoci v příštích letech (100 tisíc Kč v roce 1999 a 100 tisíc Kč v roce 2000). Děkujeme akciové společnosti Lovochemie a věříme, že podobným způsobem projekt „Hospic“ podpoří další firmy.

Poděkování dárcům

I když zde nemůžeme poděkovat každému jednotlivě, velice si vážíme každého „groše chudé vdovy“, který má v očích Božích cenu zlata. Moc děkujeme panu ing. Ant. Hlaváčkovi z Liberce, který po dohodě se svými rodiči (z Bohušovic nad Ohří) daroval na litoměřický hospic 20 tisíc Kč. Dalších 5 tisíc Kč zaslal z Červeného Kostelce pan Rudolf Křeček, tatínek malířky Marie Jirmanové, která už pro náš projekt hodně udělala. Upřímně Pán Bůh zaplať těm, kteří pomáhají, ať už finančně, prací či modlitbou!

Výstava končí

Výstava obrazů v Praze, věnovaná litoměřickému hospici, se pomalu blíží ke konci, ale vzhledem k uzávěrce Zdislavy se konečný výsledek sbírky dozvíte až příště. Mezisoučet k 16. září 1998 činí 117 570,- Kč. Další dary přicházejí a ještě nějaký čas budou přicházet na účet složenkami, které si návštěvníci od-

nášejí z výstavy spolu s knížkou o hospici. Peníze ovšem nejsou jediným ziskem této akce. Mnoho lidí se zde poprvé dozvědělo, co je hospic, mnoho lidí se zde na chvíli zastavilo, aby si uvědomili, že čas letí a zítra to mohou být oni, koho Pán zavolá domů. Někteří lidé se na výstavu vraceli opakovaně, dokonce sem přicházeli medítovat. Jiní se nám vyznávali ze svých selhání při doprovázení, nebo spíše nedoprovázení svých umírajících rodičů a prarodičů. Mnozí potřebovali ujistit, že víc v daných podmínkách udělat opravdu nemohli, mnozí si zasloužili, a proto také od nás slyšeli, slova uznání. Často návštěvníci výstavy litovali, že hospic nebyl, když umírali jejich blízcí... Mnozí tu pochopili, že hospic opravdu může potřebovat každý: Buď jako pacient nebo jako blízký příbuzný smrtelně nemocného člověka. Mimořádnou pozornost věnovaly výstavě i sdělovací prostředky, čímž se podařilo projekt Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích zviditelnit.

Také máme radost z toho, že jsme v tak krátkém čase našli mezi čtenáři Zdislavy tolik přívrženců a pomocníků. Všem děkujeme za podporu, zvláště za modlitby. Připomínáme naši kontaktní adresu!

*Sdružení pro založení a podporu hospice litoměřického
Stránského 1313/32
Litoměřice 41201
MUDr. Marie Svatošová*

Přečtěte si...

Dostali jsme o prázdninách do redakce novou knihu nakladatelství Zvon s anotací. Je to kniha známého autora Henryho J. M. Nouwena s názvem "Náš největší dar".

Již jsem se zde na stránkách Zdislavy zmiňoval o kvalitách knih tohoto autora. Chtěl bych připomenout, že to není jeho první kniha, která u nás vychází. Ve Zvonu od něj vyšly: Život milovaných dětí (1994), Cesta srdce (1995), Dopisy Markovi (1996). Portál od něj vydal: Naslouchal jsem tichu (1994) a Našel jsem svůj život (1996). Autor, který se narodil r. 1932 v Holandsku a tam byl vysvěcen na kněze, působil jako profesor psychologie a pastorální teologie na elitních univerzitách jako např. v Utrechtu, Yale a Harvardu. Svou skvělou učitelkou dráhu opustil v r. 1986 a stal se členem komunity Archa, založené Jeanem Vanierem.

Anotace:
Henry J. M. Nouwen: Náš největší dar

Překlad: Sylva Kolísková
113 stran, cena 64 Kč

Útlá knížka známého duchovního autora pojednává o tématu, kterému se většina lidí

spíše vyhýbá, o smrti. Je smrt skutečně něčím tak hrozným a absurdním, že je lépe na ni vůbec nemyslet a chovat se, jako by vůbec nebyla? Autor ukazuje, jak se můžeme se svým umíráním postupně spřátelit a že je možné se na smrt připravit se stejnou pečlivostí, s jakou se kdysi připravovali naši rodiče na naše narození. Uvádí čtenáře do vnitřního ticha a soustředění, ve kterém by dokázal přijmout svou vlastní smrtelnost. Ukazuje, co to znamená dobře zemřít, ale též, jak se smířit s vlastním stárnutím, s postupným ubýváním sil a stále větší závislostí na jiných. Podle autora je třeba se stát znovu dítětem, získat znovu své dětství. Zdá se to být v protikladu s naší přirozenou touhou po nezávislosti, přesto je tento postoj pro umírání a dobrou smrt podstatný. Závislost na lidech vede často k otroctví, avšak důvěřivá závislost na Bohu vede ke svobodě. Autor ukazuje, že přijmeme-li skutečnost, že jsme svobodné a Bohem milované děti, dokážeme se spřátelit se svou vlastní smrtí a můžeme pak účinně pomáhat trpícím a umírajícím. Tuto službu trpícím chápe autor jako láskyplnou pozornost, kterou věnujeme druhému, ne proto, že ji potřebuje, aby mohl žít, ne proto, že za ni on nebo pojišťovna zaplatí, ale proto, že tento člo-

věk je stejně jako my milovaným dítětem Božím.

Kalendáře

Chtěl bych dále upozornit, že s blížícím se koncem roku se objevily stolní kalendáře"

- **kalendář na rok 1999, Zvon 1998 za 45 Kč**

- obrázkový kalendář s krátkými texty německého barokního básníka Angela Silesia

- **poutní místa 1999, Kostelní Vydří 1998"**

- obrázkový kalendář s fotografiemi známých a méně známých poutních míst

- **kalendář na rok 1999, Obchodní tiskárny Kolín 1998 za 54 Kč**

- **kalendář s katolickým kalendariem, Lidová demokracie**

- **diář s liturgickým kalendářem 1999, Paulínky 1998 za 55 Kč**

Tento posledně jmenovaný diář chce přiblížit Boží slovo, tak jak je církev užívá během liturgického roku. Najdeme v něm čtení na každý den, svátky a památky svatých, které si připomínáme, liturgickou barvu a responsoriální žalm. Na každý den týdne je vybrán verš z evangelia či z nedělní liturgie. Rovněž jsou zde úryvky z Apoštolského listu Jana Pavla II. Tertio milenio adveniente. Tento diář má však jednu závažnou chybu - od 8. týdne v mezidobí jsou chybně značeny týdne žaltáře. Na tak drahý diář je to velmi závažná chyba.

- **Karmelitánský kalendář 1999, Kostelní Vydří 1998 za 38 Kč**

- Čtení a poučení pro volný čas - tentokrát věnované třetímu a poslednímu roku na oslavu velkého jubilea, jehož tématem je Bůh Otec.

Další tituly

Durwell, F. X.: Duch Otce a Syna - Kostelní Vydří 1998, 65 Kč

Autor chce touto studií přispět do diskuse o tajemství Boží Trojice a tyto jeho úvahy nevybočují z mezí diskusí, které po staletí probíhají v latinské a řecké teologii o podstatě Ducha sv.

Sv. Jan od Kříže: Krátké spisy a korespondence - Kostelní Vydří 1998, 169 Kč

Další svazek díla sv. Jana od Kříže obsahující krátké spisy a výběr korespondence tohoto svěťce.

-mela-

Už nám zase děti chodí do školy...

A opět kolotoč...

První týdny školního vyučování jsou za námi. Některé sešity už mají možná oslí uši, tu a tam se objevila snad i nějaká ta horší známka... V každém případě už život v rodině se školními dětmi má zase svůj zaběhnutý kolotoč, děti musí dodržovat svůj rozvrh hodin, hodin vyučování i odpoledního času, kdy zas pospíchají do hudebky, na hodiny, na různé kroužky, na sportoviště, do tělocvičny...

Dívám se ráda, jak proudy dětí - třeba na našem sídlišti - směřují ráno ke dveřím školy a po obědě zas skupinky táhnou pomalu domů... Ráda sleduji jejich tváře a jejich hovory, ráda se dívám, jak se některé dítě u školy loučí s některým z rodičů, dají si políbení, zamávají a rozloučnou... Zatímco z jednoho bytu v blízkém paneláku je po ránu slyšet jen hlasité nadávky, hrubá slova, výhrůžky synovi... Jak asi toto dítě začne potom svou školní práci?!

Mají děti zázemí?

A tak se v duchu ptám - možná spolu s dalšími rodiči: Vytváříme svým dětem opravdu tak dobré zázemí, klidnou a radostnou pohodu doma, aby děti měly dobré prostředí a dobrou atmosféru pro svou denní přípravu do školy, aby mohly zvládat všechnu námahu, problémy a potíže, které jsou s tím spojeny?

Nepřetěžujeme děti zbytečně? Nechceme snad od nich tvrdě a nekompromisně, aby

dokázaly to, co se nepodařilo nám rodičům, aby zvládaly třeba i nepovinný jazyk, i gymnastiku - třeba i některý hudební nástroj nebo zpěv nebo další kroužky... Ptáme se, zda k tomu mají dost předpokladů? Nepřetěžujeme je, takže pak nemohou zvládat ani to základní, co od nich škola po-

dobrého mohly udělat a neudělaly... Jistě se o to snažíme i my sami!

Udělejme si čas na děti!

Psychologové často připomínají rodičům, aby si uspořá-

ré, kdybychom si i my rodiče uvědomili silněji a víc než dosud, že Kristus prohlásil: "Duch svatý vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl." Spoléháme na to skutečně? Nebo spíš na svoje vlastní síly? Využíváme chvílek ticha před Bohem, abychom dovolili Duchu Božímu, aby nás prostoupil, abychom už neřikali svá vlastní slova, ale říkali dětem to, co od nás vyžaduje on sám? Tolik potřebujeme jeho moudrost, potřebujeme, aby nám radil, aby nás posiloval - tak často přece býváme u konce svých sil... i ve svém výchovném působení. Když dovolíme, aby nám Duch svatý "napovídal" v těch různých zkouškách, které se svými dětmi musíme prožívat, obstojíme možná na jedničku nebo aspoň chvalitebně, snad alespoň dobře...

Radost z nového školního roku nezná mezí!?

ilustrační foto - archiv

žaduje - jsou předrážděné, popudlivé, neklidné, někdy opravdu nervózní?

Snažíme se je učit, aby žily s Bohem - i v těch všedních dnech, aby si zvykly s ním hovořit, "telefonovat" mu třeba jen kratičce ráno, když odcházejí - i v těch těžkých chvílích, když si nevědí rady...

Jsmo v Roce Ducha sv. - zkusme vést své děti - zvláště ty starší, aby si zvykly denně prosit Ducha svatého o jeho pomoc, světlo, sílu, rady... kdykoliv to potřebují, veďme je k tomu, aby se učily spoléhat na Ducha svatého, který jim dobře řekne, co mají dělat... Učme své děti, aby si zvykly dávat v tichu večera Bohu to, co prožily za celý den, jaké byly celý den, co

dali svůj den tak, aby měli čas na povídání s dětmi... Z vlastní zkušenosti mohu říci, že je nejlepší využít vždy té situace, kdy děti samy začínají rozhovor, ptají se, vykládají... Kdybychom chtěli hovořit s dětmi, až na to budeme mít náladu, zrovna v tom čase, který si vyhradíme, možná, že bychom tuto chvíli, kdy děti samy chtějí hovořit, propásli a mohlo by se nám stát, že už nám později tu otázku ani nepoloží, že už nebudou ochotny poslouchat nebo přijímat to, co my jim řekneme. Pokud je to možno, využívejme k rozhovoru s dítětem právě tu chvíli, kdy ono samo začne.

Už jsme si připomněli, že prožíváme Rok Ducha svatého. Myslím, že by bylo dob-

Vzpomínky na neděle s rodiči...

Ráda vzpomínám na dobu, kdy už jsme my děti byly starší a po nedělním obědě při moučníku jsme mohly dávat tatínkovi jakékoliv otázky... Někdy jsme společně probírali nedělní evangelium, někdy jsme hledali společně v Písmu, ale vždy to byla chvíle, kdy jsme se my děti mohly ptát a někdy přivádět tatínka do úzkých... Maminka obvykle pletla, ale zúčastnila se taky... byly to vzácné chvíle. Přejí vám všem - rodičům i prarodičům, aby se vám podobné chvíle dařily také.

Anežka Zdislava

Křesťanský laik v liturgii /12./

Druhá část slova o modlitbě - pokračování z minulého čísla

Modlitba je dar od Boha. Je to nezasloužená milost, která je nám Pánem nabízena a která vyžaduje jednoznačnou odpověď z naší strany, má-li se dialog mezi člověkem a Pánem uskutečnit. Církev proto vybízí věřící k pravidelné modlitbě, protože ta jim nabízí možnost růstu v modlitbě. Církevní tradice předkládá věřícím určitý rytmus modlitby, který nás provází celý život. Je na nás, zda-li tuto pravidelnost, tento rytmus ve vlastním zájmu přijmeme či nikoliv. Musíme si však být vědomi toho, že bez modlitby nemůžeme dosáhnout spasení, nebudeme ani moci následovat ve svém životě Pána Ježíše Krista. Bez modlitby není duchovního života, není života vůbec, člověku zbývá jen pouhá biologická existence.

Proto klade církev takový důraz na pravidelnost a vnitřní opravdovost modlitby. Každodenní modlitbu ráno a večer, před jídlem a po jídle, účast na mši svaté každou neděli a o zasvěcených svátcích, zbožné prožívání velkých svátků liturgického roku - to vše vytváří základní rytmus modlitby v životě křesťana.

Modlitba chce ukázněnost

Modlitba vyžaduje nejen soustředění mysli, ale také mobilizaci naší vůle. Modlitba je boj. Boj proti komu? Především proti nám samým. Proti nejrůznějším negativním sklonům naší povahy, proti našim slabostem. Musíme se ukáznit, omezit požadavky našeho egoistického já, přiznat si svou nedostatečnost a slabost.

Je to boj proti svodům tohoto světa, který nám neustále nabízí něco, co nás od setkání s Bohem odvrací. A konečně je to boj s našim i Božím odvčným Nepřítelem, který vždy bude dělat vše proto, aby spojení člověka s Bohem zabránil.

Zdálo by se, že při tolika překážkách nemáme šanci a úspěch. Není tomu však tak. Jako ve všech jiných událostech našeho života platí, že je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Jestliže se již jen pokoušíme o modlitbu, plníme tím vůli našeho Pána. Spoléháme-li na Něho s důvěrou dítěte, které se obrací ke svému Otci, Pán nám pomůže. Věčný pramen a oporu

opravdové modlitby nacházíme v Písmu svatém a v církevní liturgii. Je to Pán Ježíš Kristus, který nás svým lidským životem a svými božskými radami učí, jak skutečně křesťansky žít, jak se správně modlit.

„Pane, nauč nás modlit se!“ (Lk 11,1)

Na tuto prosbu svých učedníků svěruje Pán Ježíš své církvi základní křesťanskou modlitbu, kterou známe nejčastěji podle jejích prvních slov - „Otče náš“ (Mt 6,9-13). Tato modlitba představuje střed celého Písma, shrnutí evangelia pro naše lidské potřeby, je v pravém smyslu slova modlitbou církve. Bez ní si nedovedeme představit ani slavení eucharistie, ani těch svátostí, které nás uvádí do křesťanského života - křest, biřmování, svatě přijímání. Tato modlitba je podstatnou částí Denní modlitba církve (Liturgie horarum), je trvalým vzorem naší modlitby, naším denním duchovním chlebem.

Evangelium nám poskytuje nejen příklady toho, jak se Pán Ježíš sám modlil, ale také výslovné učení Pána o modlitbě. Ježíš Kristus tak činí nejdříve v podobnostech („o neodbytném příteli“ Lk 11,5-13 „o neodbytné vdově“ Lk 18,1-8 „o farizejovi a celníkovi“ Lk 18,9-14).

Pak však také ke svým učedníkům, kteří mají být budoucími vychovateli modlitby v jeho církvi, mluví otevřeně o svém i jejich Otci a i o Duchu svatém.

Hledat Boží království

Ježíš vede své učedníky k tomu, aby se modlili s čistým srdcem, s živou a vytrvalou vírou, s pokorou nevyklučující synovskou smělost. Ježíš zdůrazňuje především obrácení srdce jako předpoklad opravdové modlitby. Požaduje, abychom se smířili nejen se svým bratrem (Mt 5,23), ale odpustili i svým nepřátelům (Mt 5,44). V modlitbě máme hledat především nebeské království (Mt 6,21). Modlit se můžeme k Pánu s naprostou důvěrou, protože dveřmi naší modlitby je sám Pán Ježíš (Mt 7,7-14). Taková je síla modlitby, že „všechno je možné tomu, kdo věří a nepochybuje“ (Mk 9,23 Mt 21,21). Modlitba víry spočívá v nasměrování lidského srdce tak, aby konalo vůli nebeského Otce (Mt 7,21). Do modlitby máme vkládat nejen své vlastní radosti a starosti, ale i naši snahu o spolupráci na božím plánu s lidstvem (Mt 9,38 ; Lk 10,20 ; Jan 4,34). Pán Ježíš nás také vyzývá k bdělosti, protože právě v modlitbě jeho učedník bdí, aby neupadl do pokušení“ (Lk 22,40-46). Pán Ježíš své učedníky i nás vybízí k tomu, abychom se k Bohu obraceli v jeho jménu (Jan 14,13), neboť on je „cesta, pravda a život“ (Jan 14,6). Ježíš Kristus sám vyslyší prosby, které jsou k němu vysílány, : „Proste a dostanete, aby se vaše radost naplnila.“ (Jan 16,24).

A konečně vzpomeňme poučení Pána Ježíše, které je právě nyní nejen naléhavé, ale i dodávající nám sílu: „Shodnou-li se dva z nás na zemi v prosbě o jakoukoliv věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich...“ (Mt 18,19-20).

-Vr-

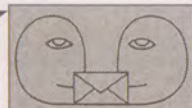
Použitá literatura:

Katechismus katolické církve. Zvon, Praha 1995

Život z víry, Civitas, Janov n. N. 1995

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Paní Marie Š. nám zaslala příspěvek, který je nejenom vzpomínkou na "staré dobré časy školství", ale i výzvou pro křesťanské rodiče. Z jejího dopisu vybíráme:

Myslím, že otisknutí příspěvku by nebylo marné. Je mnoho katolických rodičů, kteří své děti nepřihlašují do vyučování náboženství:

Základní škola J.A. Komenského v Lounech slavila v září tohoto roku 130 let své existence. Je to nejstarší užívaná instituce v Lounech. Dvoupatrová masivní kamenná budova "dívkých škol" dominuje na vysokém pravém břehu Ohře.

K výročí škola vydala sborník s názvem Procházka minulostí. Je to pohled na lounské "dívkí školy". Na tomto sborníku se pod vedením ředitele Jaroslava Dostála podíleli učitelé, žáci a školní pamětníci.

Za dobu své existence našlo pod střechou "dívkých škol" azyl mnoho typů vzdělávacích institucí. Události v "dívkých školách" byly po 130 let zachycovány do kronik, kterých se zachovalo celkem devět.

Jen některé úryvky: Pravidla kázně "... jakmile se přijde ráno z kostela, napíše jeden žák od učitele ustanovený jména těch, kteří v kostele nebyli a odevzdá je učiteli, který věc vyšetří a třeba-li i potrestá. Po pozdvihování nemá nikdo více do kostela vkročiti...". "...Při modlitbě budiž hleděno k tomu, aby mládež modlitbu uměla nazpaměť a s citem se modlíla...". Když v roce 1886 zavítal do Loun biskup Emmanuel Jan. Píše se v kronice, že při uvítací řeči od žákyň této školy "...až k slzám pohnut byl. V úterý pak biřmoval pan biskup 347 školních dětí..."

Katoličtí rodičové, nezapomněli jste své děti přihlásit do vyučování náboženství?

Objeví se jména současných našich kněží a katechetů v kronikách škol? Vyučování doma nestačí, je třeba, aby se omladily i naše kostely. Stále platí - Mt 19,1-15 "Nebraňte dětem, nechť je ke mně chodit, protože těm patří nebeské království."

Marie Škaloudová
Louny

Tentokrát nám v listárně opět zbylo místo, což je velká škoda. Protože právě zde můžete, drazí diecézáné, veřejně "otevřít svá ústa" ke chválám i konstruktivní kritice". Protože minule jsme toto místo zaplnili básní, dnes pro změnu otiskujeme několik vtipných kreseb německé provenience. Pravá křesťanská radost se jistě může projevit i veselostí. Ale pozor, obráceně to nefunguje!

váš P. Michal Podzimek

H. Grimm

Sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých

Apoštolské vyznání víry v témž článku víry vyznává Kristovo sestoupení do pekel i jeho zmrtvýchvstání třetího dne, protože obě události spolu úzce souvisí. Častá tvrzení Nového zákona, podle nichž byl Ježíš „vzkříšen z mrtvých“ totiž předpokládají, že před vzkříšením pobýval tam, kde se zdržovali mrtví. Zatím, co Ježíšovo mrtvé tělo odpočívalo v zapečetěném a strážném hrobě, sestoupila jeho duše, spojená s jeho božskou osobou, do říše zemřelých.

Kam Ježíš sestoupil?

Místo pobytu mrtvých, kam Kristus sestoupil, nazývá Písmo „peklo“ - „šeo“ nebo „hádes“, protože ti, kteří tam jsou, jsou zbaveni patření na Boha. Takový je totiž až do příchodu Vykupitele osud všech mrtvých, jak zlých, tak spravedlivých; tím ale není řečeno, že jejich osud je stejný, jak to dokazuje Ježíšovo podobenství o chudáku Lazarovi, který byl vzat „do klína Abrahámovy“. „A právě duše těchto spravedlivých, které očekávaly Krista, osvobodil Ježíš, když sestoupil do pekel.“ Ježíš nesešoupil do pekel proto, aby vysvobodil zavržené, ani aby zničil peklo zavržení, nýbrž aby osvobodil spravedlivé, kteří ho předešli.

Naplnění poslání

Ježíšovo sestoupení do pekel znamená úplné naplnění evangelijní zvěsti o spáse. Je poslední fází Ježíšova mesiášského poslání; je to rozšíření vykupitelského díla na všechny lidi všech dob a všech míst, neboť všichni, kteří jsou spaseni, se stali účastnými vykoupění. Apoštol Petr o tom s nad-

šením prohlašuje: „Radostná zvěst byla hlášána i mrtvým... (1 P 4,6) - (srv. KKC 631-634).

Ústřední pravda víry

Ježíšovo zmrtvýchvstání je vrcholnou pravdou naší víry v Krista; jako ústřední pravdu ji vyznávalo a prožívalo první křesťanské společenství, jako

výchvstání Ježíšově (zahradník, poutník na cestě do Emauz, někdo, kdo jí s učedníky), chování Zmrtvýchvstaleho k jeho učedníkům, otázka po místě a počtu zjevení a konečně některé průvodní okolnosti (prázdny hrob, mládenci v bílém rouchu, zemětřesení) - to vše se v biblických zprávách podává různě. Je tomu tak proto, že při zmrtvýchvstání nejde o událost, která by byla srovnatelná s Je-

základní ji předává tradice; zakládá se na dokumentech Nového zákona a je hlášána jako podstatná část velikonočního poselství spolu s křížem: „Kristus vstal z mrtvých, svou smrtí nad smrtí zvítězil, mrtvým dal život.“ (podle Byzantské liturgie)

Při četbě novozákonních zpráv o Ježíšově vzkříšení nutně vzniká otázka: Je možné Ježíšovo zmrtvýchvstání pochopit? Chceme-li podat přesvědčivý důkaz z dějin, musíme mít k dispozici prokazatelná fakta. Ježíšovo zmrtvýchvstání je pro nás sice událostí, ke které skutečně došlo uvnitř našich dějin; ale způsob, jímž biblické zprávy mluví o zmrt-

žisovým narozením nebo ukřížováním; neboť tyto události jsou přístupné naší každodenní zkušenosti. Naproti tomu zmrtvýchvstání je událost neobyčejná; sahá sice do našich pozemských dějin, ale zároveň je převyšuje.

Právě z tohoto důvodu žádá jednotlivá „zpráva“ v Novém zákoně nelíčí samotnou událost Ježíšova zmrtvýchvstání, protože nikdo nebyl jeho bezprostředním svědkem. Nepodává se zpráva o samotné události, nýbrž pouze o setkání a rozmlouvách, které odkazují na zmrtvýchvstání jako na událost, k níž opravdu došlo. Slova „zmrtvýchvstání“ užívá biblická řeč, aby vyjádřila

dění, které naprosto uniká naší všeobecné lidské zkušenosti. Jediným důkazem zmrtvýchvstání, či lépe důvodem víry v ně, je pro nás svědectví a především proměna lidí, jimž se dostalo zjevení Zmrtvýchvstaleho (srv. Naše víra, str. 74-75).

Ze smrti do života

Kristovo vzkříšení nebylo návratem k pozemskému životu, jak tomu bylo při vzkříšeních, která vykonal před posledními velikonoce, při vzkříšení Jairovy dcery, mládence z Naimu, Lazara. Tyto skutky byly zázračné události, ale osoby, které byly předmětem těchto zázraků, se Ježíšovou mocí vrátily do „obyčejného“ pozemského života a po nějakém čase znovu zemřely. Kristovo vzkříšení je podstatně odlišné. On ve svém vzkříšeném těle přechází ze stavu smrti do jiného života, mimo čas a prostor. Ježíšovo tělo je při vzkříšení naplněno mocí Ducha svatého; ve stavu své slávy se podílí na božském životě, takže svatý Pavel může o Kristu říci, že je to „člověk z nebe“. Právě proto je a zůstane Kristovo vzkříšení předmětem naší víry jakožto transcendentní (přesažný) zásah samého Boha do stvoření a do dějin. Všechny tři božské osoby v něm působí společně a zároveň projevují svou vlastní originalitu (srv. KKC 646 a 648).

Význam Ježíšova zmrtvýchvstání pro duchovní život každého z nás vyjádřil apoštol Pavel všem dobře známou větou: „A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je naše víra.“ (1 K 15,14). Vzkříšení je potvrzením všeho, co Kristus vykonal a čemu učil.

P. Antonín Audy